

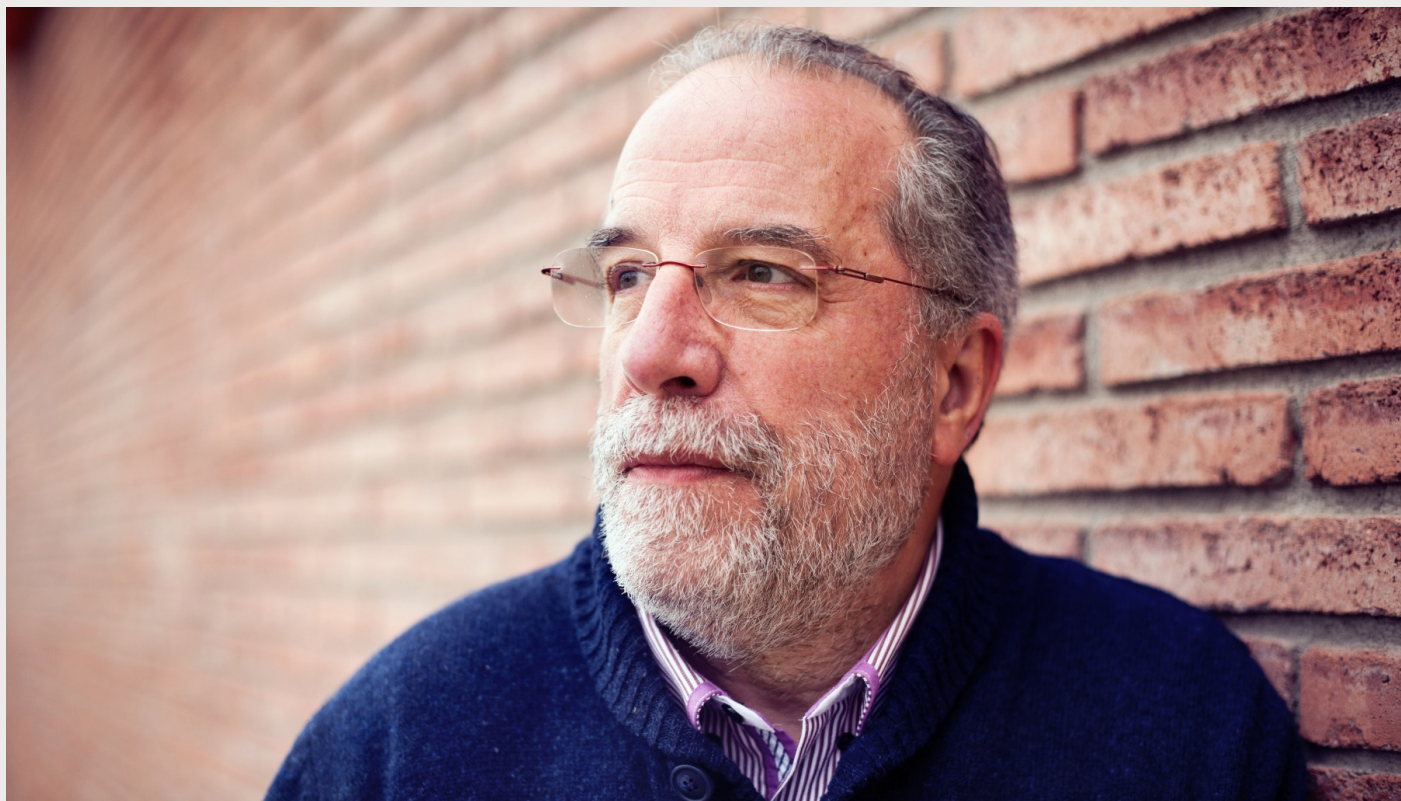
Dimarts, 4 de juliol de 2023

PASSEJADA LLORENÇ SOLDEVILA

(Vic-Folgueroles)

ACTE D'HOMENATGE A LA DAMUNT

(Folgueroles), 12 h

Lo temple d'Ausa

Era talment una àliga romana
que, amb les ales esteses sobre Vic,
crida a beure les tribus de la Plana,
guerreres i ferotges,
la saviesa en eix gimnasi amic.

Grans camins a ses plantes confluïen
com lo Gurri en les teves i el Meder;
de son encens los caminants s'omplien
e Ilerda, Empúries, Tàrraco
respiraven olors de ton verger.

De Pàtria, de Jacint Verdaguer
(fragment)

Pont d'en Bruguer

Lo dolmen de Sant Jordi

La vall hermosa de Vic
planera n'és i rodona,
planera com un diner,
rodona com una mola,
sobretot per qui la veu
des del cim de Puigseslloses
que d'eixa plana és lo cor
lo botó d'aqueixa roda.

D'Aires del Montseny,
de Jacint Verdaguer
(fragment)

Sant Jordi de Puigseslloses

L'arpa

Damunt de mon poblet hi ha una capella
d'una roureda secular voltada,
és son altar lo trono d'una Verge
d'aquella rogalia sobirana.
Era ma pobra mare, que al cel sia,
sa més fidel i més humil vassalla,
i, sent jo petitó, cada diumenge
a dur-li alguna toia me portava,
a son Fill oferint-me que em somreia,
com jo, assegut en la materna falda.
Un capaltard tindria alguna pena,
puix ella feu l'oració més llarga
i esgranà lo rosari més calmosa
barrejant amb sos grans alguna llàgrima,
i lo tornà a resar; li recaria
sola deixar l'amor de la seva ànima.
A l'empènyer la porta de l'església,
un fill de Nàpols eixerit passava,
duent al coll una arpa tota plena
d'harmoniosa música d'Itàlia.
Ella escorrent sa bossa escanyolida,
un rajolí de notes li demana
per la Verge Santíssima que es queda
sola i de nit en la boscuria isarda.
A un caire del portal lo jove es posa
i passa els dits per los bordons de l'arpa:
quiscun llança una nota, melodia
que amb melodies cèliques s'enllaça,
murmurioses urnes que s'aboquen
barrejant sa corrent immaculada
de gemecs de neguit, himnes de festa,
defalliments d'amor i crits d'*hosanna*.
Lo temple escolta i, amb la boca oberta,
apar que a la boscuria li demana
si són los passerells que a voladúries
hi solen refilar al trenc de l'alba,
amb aleteigs i música divina
desvetllant la natura endormiscada.
La mare seia al marxapeu del temple,
i jo, mig recolzat sobre sa falda,
i, a tres dits de mos ulls, l'instrument músic
omplia la rodona portalada.
Jo, mentres l'ona cèlica bevia,
primerenca regó de la meva ànima,
a través de les cordes, fonts perennes
per on lo paradís se m'hi vessava,
a aquell bocí de món que coneixia,
a la terra i al cel doní una ullada.
Que hermosos los trobí! Per la finestra
de reixa d'or si jo els vegés encara!
Vegí el Montseny engarlandat de boscos,

La Damunt

vegí el Puigmal de cabellera blanca
damunt la serra del Pirene altívol
com un gegant al cim d'una muralla,
i entre ells, estesa en son conreu, Ausona
a prop del Gurri de lluentes aigües,
com gentil segadora muntanyesa
que dorm al peu de son falçó de plata.
Més humil i més pròxima, l'església
vegí de mon poblet, ramat de cases
que com pollets esveradissos viuen
a l'aixopluc de les maternes ales.
Entre elles una n'obirí més xica
que les seves veïnes i més blanca;
lo fum sortia de la llar fumosa,
plena per mi de resplendors de l'alba.
Mos companys i companyones tendres
feien a dalt del porxe la sardana
i baixaven a l'hort, a rua feta,
papallons joguinosos d'horabaixa;
elles envers les roses que florien,
ells vers on lo cirer vermellejava,
no tant com les enceses barretines
que s'hi veien pujar com una parra.
Feien jocs d'ignocència i de platxeri
i corrien i reien i cantaven,
i sa dolça cridòria me venia
amb lo melós arpegi barrejada.
Vegí el camp de mon pare, ros de xeixa
crescudada amb son suor. Vegí l'aubaga,
los boscos i solells, nius de mos somnis
d'on lo més primerenc prengué volada.
I vegí vostres peus i vostres cingles
i vostres fronts, oh serres de la pàtria!,
i al pondre's damunt seu l'astre del dia,
corona d'or irradiant de flama,
engolir-se'l vegí l'alt Pedraforca
fet un Vesuvi atapeït de lava,
i entre el floreig d'estrelles que naixien
del vespre hermós entre les fosques ales,
com aurora divina que em somreia
vegí en lo cel la Musa Catalana.

De *Pàtria*, de Jacint Verdaguer